

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДАЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

**І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся – поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!**

Тарас Шевченко

БОГ НА ВІЙНІ

Українська акторка Ксенія Мішина поділилася історією свого друга, який захищає Україну від російських окупантів та воює у гарячих точках.

Ксенія зізналася, що його історії стають для неї «їжею для духовного зростання».

Цей допис я та автор історії присвячуємо всім воїнам нашої країни. У мене є дуже крутий друг, ми разом навчалися, практично, росли разом... Я добре знаю його дружину, старшу дитину. Молодша ще не народилася, але за кілька тижнів до війни подала знак батькам – я тут, я з вами...

Мій друг – творча особистість, харизматичний хлопець, здавалося б, далекий від війни. Але так тільки здається... Він декілька разів намагався потрапити до ЗСУ, але його не хотіли брати, а сьогодні він – в одній із найгарячіших точок. Те, чим він ділиться зі мною – цінна їжа для духовного зростання. Зазвичай ми говоримо відверто й щиро. Він розповідає мені жайття війни, не прикрашаючи. Після цього я плачу і від страху і від безсилля», – розповідає акторка.

«Але одна розмова була особлива. Тоді він сказав мені: одне знаю точно – Бог на війні! Саме та розмова перевернула в мені все, адже якщо Бог на війні, значить, все так, як потрібно, значить, усе, що потрібно, – довіряти! Далі його пряма мова: «Штаб. Лисичанськ. Кухня. На столі багато

спільних чашок, з яких ми п'ємо. Я починаю заварювати чай і раптом розумію – мені потрібна МОЯ чашка, яка в моєму рюкзаку. Виходжу з кухні, проходжу коридором, роблю крок у двері і в кімнату мене вже заносить вибухова хвиля. До кухні прилетіла ракета, яка дивом не вибухнула, а розсипалася, зберігши наше життя. Ще недавно орки підірвали у Сівєрськодоноцьку хімічний завод, завдання було – отруїти нас. Але вітер раптом повів у їхній бік! Знов ангели відвели! І таких історій – море. Усі вони про Бога, про Бога на війні! Про Його любов і справедливість. Моліться за нас, це те, що нам дуже треба», – пише Ксенія.

Акторка закликала українців продовжувати молитися за наших воїнів.

п.и.а.

ВІН НАВІДАЄ ВСІХ...

Слово Боже – саме таке, як про себе говорить, «живе і діяльне» (див. Євреїв 4:12). І хоча деякі тексти з Біблії написані тисячі років тому, вони напрочуд точно описують наш час. Як-от текст із книги пророка Єремії: «Так говорить Господь: Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Мої уподобання, каже Господь!»

Ось дні наступають, говорить Господь, і Я навіщу всіх обрізаних та необрізаних...» (Єремії 9:22-24).

У житті кожного покоління, і наше – аж ніяк не виняток – настають часи, коли буде перевірена основа, на якій будувалося сприйняття

життя загалом і самого себе зокрема. І може статися, що в одну мить у страху затремтять таке хоробре, здавалося б, серце, розвіється з димом багатство, яке накопичували роками, і немає жодної відповіді на виклики життя... Багато хто думав, що достатньо мудрий, щоб

знати, як жити, але де та мудрість?...

Єдина істинна, незмінна, найдорожча життява цінність, здатна допомогти вистояти у всі часи і за всяких кризових ситуацій, – знати Господа, «Який на землі чинить милість,

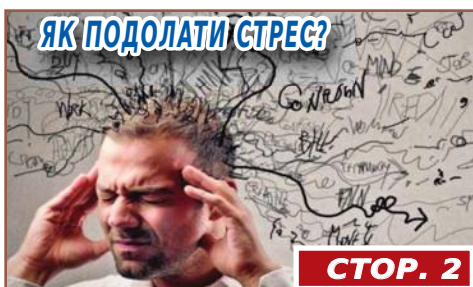
правосуддя та правду».

Нам не завжди зрозумілі Його дії, іноді здається, що Він бариться і з милістю, і з правосуддям...

Але якщо ми – так близько до Його серця, що мало не фізично відчуваємо його тепло, ми будемо Йому довіряти. Бо ось-ось стануть явними наслідки Його обітниць про те, що Він навідає всіх віруючих і невіруючих, добрих і злих, тих, хто вибрав хвалитись «тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь»...

«Ось дні наступають, говорить Господь». Тому стіймо! Молімося! І довіряймо!

Людмила БЕНДУС.

«Страх Господній лихе все ненавидіти: я ненавиджу пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!» (Приповісті 8:13).

ЯК ПОДОЛАТИ СТРЕС?

Формула перемоги над стресом нескладна, але й нелегка. Коли ми втрачаємо зосередженість на Богові, життя незабаром почне занурюватися в стрес, тривогу та занепокоєння.

У деякі дні стрес миттєвий і швидкоплинний, а в деякі він переростає в повномасштабне занепокоєння, поки не завдає шкоди.

Незалежно від обставин, які можуть викликати в нас стрес, є деякі факти, які залишаються правдивими щоразу, коли людина відчуває стрес.

Ми більше зосереджуємося на проблемі, ніж на Богові

Хтось сказав, що коли ми дивимося на Бога через призму своїх проблем, Бог виглядає дуже маленьким. Але якщо ми подивимося на наші проблеми через призму того, що знаємо про Бога, то наші проблеми виглядають незначними.

Тому коли ми відчуваємо стрес через щось, варто запитати: «Я більше зосереджений на очевидній перешкоді, яка стоїть переді мною, чи на силі Бога та Його вірності, про що свідчить Його Слово?».

Одна історія зі Старого Заповіту чудово ілюструє цю істину. У шостому розділі 2 Царів розповідається, як сирійський цар «воював проти Ізраїлю» (вірш 8). Але Ізраїль мав

таємну зброю в особі пророка Єлисея.

Коли цар робив стратегічний крок проти Ізраїлю, Господь сповіщав про це Єлисея, а той, своєю чергою, повідомляв царя Ізраїлю.

Сирійському цареві донесли, що «Єлисей, той пророк, що в Ізраїлі, доносить Ізраїлево-му цареві ті слова, що ти говориш у спальні своїй!» (вірш 12). Це дуже розчарувало його, і він вирішив усунути Єлисея. Коли було виявлено, що Єлисей перебуває в місті Дотані, Біблія каже: «Він послав туди коней, колісницю та велике військо, і вони прийшли вночі й оточили місто» (вірш 14).

Наступного ранку слуга Єлисея прокинувся і побачив, що «військо з кіньми та колісницями отаборилися навколо міста» і в жаху закричав до Єлисея: «Ох, пане мій! Що будемо робити?» (вірш 15).

Відповідь Єлисея допоможе нам вирішити багато наших власних стресів. Єлисей відповів: «Не бійся, бо тих, хто з нами, більше, ніж тих, хто з ними» (вірш 16).

Слуга, мабуть, засумнівався у адекватності пророка. Яке графічне порівняння! Двоє чоловіків опиняються в однаковій скруті, але кожен дивиться на це по-своєму.

Слуга переживає стрес, бо бачить лише за певнення у близькій смерті. Єлисей натомість бачить Божу руку. І лише уявить, як змінився ракурс зору слуги, коли він побачив, що гора була «повна коней і вогняних колісниць навколо Єлисея» (вірш 17).

Відповідь на наш стрес не завжди приходить на конях і вогняних колісницях, але цей

принцип так само діє в нашому житті, як і у житті слуги Єлисея.

Ми ніколи не бачимо всього того, що бачить Бог. Ми ніколи не маємо всієї інформації. Стрес виникає, коли ми робимо неправильні висновки про обставини, які склалися, на основі обмеженої інформації.

Іноді потрібно молитися і просити Бога відкрити нам очі й дозволити побачити те, що можна побачити лише очима віри. Лише так ми зможемо зосередитися на Богові, Його силі та Його доброті, щоб відпочивати у довірі Йому.

Ми зосереджуємося на небіблійному розумінні Бога

Ще одна причина стресу полягає не лише в тому, що ми не зосереджені на Богові, а в тому, що ми зосереджені на небіблійному розумінні того, ким є Бог. Ми віддаємо свою любов і вірність зміненій версії істинного Бога, Якого переробили за власним образом.

Можливо, ми схильні до стресу через те, що Бог, Якого ми створили, схожий на Бога, Яким ми хотіли б Його бачити, а не на Бога, Яким Він є насправді, і, отже, Він недостатньо великий і недостатньо добрий, щоб бути з нами у нашій боротьбі.

Очевидно, народ Ізраїлю допустився тієї самої помилки, коли став мішенню Божого різкого звинувачення проти них: «Ви думали, що Я такий же, як ви» (Псалом 50:21).

Наша боротьба часто викликана нашою власною невпевненістю в тому, що Бог захоче діяти від нашого імені, а це ніщо інше, як огидна невіра в доброту Бога. Якщо ми не повністю переконані, що Бог добрий, то в нас є законна причина відчувати глибокий жах щодня.

Але це неправдиве уявлення про Господа Бога. Бог оголосив про Свій власний характер Мойсееві, коли сказав: «Господь, Господь Бог,

милосердний і милостивий, довготерпеливий, багатомилостивий та правдивий...» (Вихід 34:6).

Така природа нашого Бога, тому псалмоспівець і закликає «скуштувати й побачити, який добрий Господь...» (Псалом 34:8).

А апостол Павло навчає: «Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаєння?» (Римлянам 2:4).

Ісус говорив про те саме, коли запитував: «Отож, коли ви, будучи злими, вмієте давати своїм дітям добрі дари, то наскільки більше ваш Небесний Отець дасть добра тим, хто просить у Нього?» (Матвія 7:11).

Що це означає?

Коли християнин перебуває в стані стресу або чимось стурбований, це правдива ознака того, що його уявлення про Бога надто обмежені або не сфокусовані і необхідно вжити рішучих заходів, щоб виправити це смертоносне хибне уявлення.

Формула подолання і перемоги над стресом нескладна, але й нелегка. Пророк Ісаїя нагадує нам: «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надія вона покладає» (Ісаї 26:3). Псалмоспівець проголошує подібну втіху, коли пише: «Коли мої тривожні думки множаться всередині мене, Твої розради тішать мою душу» (Псалом 94:19).

Якщо наші духовні очі відволікаються від погляду на Христа в Його Слові, існує висока ймовірність того, що незабаром наше життя почне занурюватися в стрес, тривогу та занепокоєння.

Бог справді добрий. Добрий і всюдиприсутній. Не дозволяймо турботам світу заглушити Його Слово і відвернути нашу увагу від Того Єдиного, Хто може заспокоїти наші душі (Матвія 13:22).

P. K.

ЩОБ ПОВЕРНУЛАСЯ РАДІСТЬ... «ЙДИ І ТАК РОБИ...»

Ізюм – місто, яке опинилося в окупації від самого початку війни. Сьогодні воно виглядає розбитим, як у прямому так і переносному значенні: стомлені погляди дорослих, стримані усмішки дітей...

– продукти, товари першої необхідності, а головне – слово, яке вселяє надію, що Господь їх не залишив. Усе це до Ізюма привезли харків'яни, члени церкви «Святої Трійці» 20 вересня.

Chve.org.ua.

Насправді ми мало знаємо самих себе, і лише кризові ситуації допомагають об'єктивній самооцінці. Згадаймо апостола Петра – він думав, що готовий за Ісуса померти. Але тут заспівав півень... Тому так важливо дбати про свою душу. Адже, служачи іншим, ми віддаємо їм частинку самих себе. І якщо поранена, розшарпана, засмучена і невпевнена моя душа, намагаючись допомогти іншим, я перелитиму в їхнє життя свій біль, сум, свою невпевненість і свої страхи.

Повчитися дбати про душу можна в Давида – недарма у дні тяжких випробувань так хочеться читати Псалми. Давид немало пережив і добре знав, що таке війна, ненависть ворога, печуке відчуття несправедливості через таке ставлення, бажання, щоб ворога спіткало все те лихо, яке він задумав... Але Він не залишався в таких станах, а завжди ішов з ними

до свого Господа. Він дозволяв Богові зцілювати свою душу. Дозволяв панувати над своїми емоціями і почуттями, а не жив за принципом: серцю не накажеш.

Цього і вчилися всі присутні на обласній жіночій конференції Закарпатського об'єднання церков ХВЄ, що відбулася 17 вересня у приміщенні церкви «Свобода» в Хусті.

Завдяки старанням місцевих сестер під орудою Марії Федоранич кожен, хто переступав поріг дому молитви, занурювався в атмосферу тепла і любові.

А промови обласного єпископа Віктора Хрипти, відповідальної за ЖС в області Марії Дранчак, а також основної спікерки – в. о. директорки Департаменту ЖСУЦХВЄ Людмили Бендус спонукають до духовного зростання і добрих життєвих змін.

Прекрасною ілюстрацією до основних пунктів викладу стала сценка «Ранок з Ісусом», за що подяка Оксани Денисюк і всій її команді.

Залишається лише, за настановою Господа, іти й так робити (див. Луки 10:37), про що наприкінці конференції наголосив пастор місцевої церкви Віталій Маринець.

Наш кор.

НАГОРОДА ЗА ПРАВДУ

Багатьом відомо, що неправда може жити власним життям: наприклад, неправдива чутка з часом здатна доповнюватися новими вигадками та подробицями, що лише підсилюватимуть її брехливий ефект. Що вже казати про свідому неправду, яка з часом набуває циклопічних розмірів, спотворюючи картину світу для багатьох людей, деколи – для цілих поколінь, як це сталося в срср. І, що цікаво, часто брехня найбільше спотворює картину світу тим, хто, власне, посівав її. І вони стають її найпалкішими адептами, забуваючи, що світ і все, що у світі, влаштовано дещо інакше, ніж вони звикли вважати.

Чезр це Бог надзвичайно цінує людей, які тримаються правди, відстоюють її і не дають завдяки правді ширитися далі брехні. Цінує настільки, що обіцяє їм Своє Царство: «Блаженні гнані за правду, бо їхнє є Царство Небесне» (Матвія 5:10). Та не просто так згадано, що ці люди будуть гнані за правду. Бо світ, який «лежить у злі» (1 Івана 5:19), ненавидить правду і намагається

будь-якими методами поховати її: якщо треба, навіть фізично знищити людей, які несуть правду у світ... Як це свого часу сталося із предтечею Господнім, пророком Іваном Хрестителем.

«Не годиться тобі мати жінку брата твого» (Марка 7:18), – саме за ці слова пророка позбавили життя. Точніше, загинув він через підступи Іродіади, незаконної Іродової дружини,

проте саме це викриття викликало лють цареві дружини. І питається: що заважало пророкові «не зауважувати» палацових інтриг? Ходив би собі далі, хрестив всіх охочих хрещенням «на покаєння для відпущення гріхів» (Марка 1:4), розповідав би людям про Бога і не чіпав би у своїх промовах можновладців, а вони б, у свою чергу, не чіпали (не зауважували) його. Як би сьогодні сказали, така проповідь тривала б довше і на вернула значно більшу кількість людей, ніж встиг охопити своїм служінням Іван. Звучить начебто логічно, і так само логічно (та чи «логічно»?) діє багато вірних та їх пастирів. Але зовсім не тим мотивувався Іван Хреститель, через що й був обраний предтечею Господнім.

То що саме рухало Іваном, що він не побоявся кинути виклик свавілью місцевого царя, цілком усвідомлюючи, що наражається на смертельну небезпеку? Любов до Бога, а коли любиш Бога, то фізично не здатний жити

не за правдою. Ірод же привселюдно топтав своєю ганебною поведінкою Божу правду, дану ізраїльському народові в Законі Мойсеевім.

І робив це Ірод демонстративно, привселюдно, на всю країну. І так би тривало й далі, якби не предтеча Господній Іван, для якого правда Божа виявилася ціннішою за власне життя. Він захищав правду Божу навіть не перед царем Іродом, хоча той, як стверджує Біблія, любив його послухати, а перед всім ізраїльським народом, нагадуючи, що є ще Божі люди в країні Ізраїлевій.

І здається, ця оборона Божої правди найбільше вразила тогочасних жителів, можна сказати, це була найвідоміша і найгучніша проповідь Івана Хрестителя. Настільки гучна, що її відлуння чути навіть через два тисячоліття в різних куточках земної кулі. Так що в підсумку Іванова проповідь і служіння виявилися вкрай ефективними саме через свою начебто «нелогічність». Нелогічність, ясна річ, у світському розумінні, а зовсім не в Божому. Що поробиш, цінності світу цього і Божі цінності рідко коли збігаються, але саме Бог

ставить у будь-якій земній історії остаточну крапку, тому і сьогодні пам'ятають про оборонця Божої правди, предтечу Господнього пророка Івана Хрестителя.

За біблійною логікою (а зовсім не світською) ми повинні брати приклад з Івана Хрестителя (див. Євреїв 13:7). Але навряд чи в багатьох із нас виявиться достатньо сил так протистояти неправді світу цього, як це робив Іван. Та зі свого боку ми можемо, принаймні, не поширювати світом брехню, як наприклад: не вірити людям і усіляким ЗМІ на слово і перевіряти почуту (побачену) інформацію, перш ніж ширити її далі, тим більше не додаючи до неї своїх догадок і домислів.

Для початку цього буде достатньо, а там, можливо, з Божою допомогою нам вдасться і відстоювати правду, щоб належного часу почути з Божих вуст: «Гаразд! У малому ти був вірним, над великим тебе поставлю; увійди в радість Бога твого» (Матвія 25:21). І це для нас буде Божою нагородою за правду.

god.in.ua.

БОГ НЕ ДОВОДИТЬ СВОЄ ІСНУВАННЯ

Написано, що тільки дурень говорить, ніби Бога немає (Пс. 13). Докази та свідчення Його існування настільки переконливі, що початкові слова першої книги Біблії – Буття – просто констатують факт Його існування.

Бог заклав вічність у серці кожної людини. Кожна людина народжується із вродженим почуттям існування Бога та вічності (Еклезіяста 3:11).

Апостол Павло писав, що творіння демонструє Його силу та божественну природу (Римлян 1:19-22). Псаломсписець сказав, що небеса сповіщають про славу Божу (Псалом 18). Подібно до того, як існування літака доводить існування його конструктора, величезний і складний космос демонструє розумний задум найвищої сутності.

Усі люди вже живуть у середовищі Бога. Апостол Павло писав: «Бо ми Ним живемо і рухаємось і існуємо» (Дії 17:28). Це твердження, по суті, говорить, що час, простір і весь всесвіт існують усередині незбагненої матриці її Творця! Писання вчить, що Бог створив час і простір і знає все від початку до кінця (Ісаї 46:9-11). Думати, ніби Бога не існує, так само безглуздо, як рибі не визнавати існування води, в якій вона мешкає.

Незліченні мільярди людей протягом двох тисячоліть стверджували, що вірять у воскресіння Ісуса, тому що Він прийшов у їхнє життя і змінив їх. Ця величезна кількість людей або помиляється, або дійсно знайшла істину.

Одна з великих філософських голіволомок полягає у спробі зрозуміти природу логіки та людського мислення: вона матеріальна чи нематеріальна? Якщо, як стверджують натуралісти, думки – це лише результат хімічних реакцій та імпульсів усередині фізичного мозку, то як людина може уявити собі слона,

почуття, що Бог і Його невидиме Царство – реальні (Івана 6:63).

Так само той факт, що людина може фізично бажати зробити щось, за що потім почуватиметься винною, говорить про реальність людського духа чи душі. Хто дав нам цей нематеріальний дух, і чому він має інтуїтивне почуття добра і зла? Це почуття правильного і неправильного походить від Бога, чий Дух використовує людську провинку, щоб привести людей до покаяння і спасіння (Римлян 2:14-15, 7:21-25).

Численні телевізійні шоу зображують реальність так званого паранормального світу. У телевізійних передачах навіть відображені образи духовних істот. Багато людей також пережили бісівську одержимість або отримали звільнення, коли послідовники Христа вигнали з них цих безтілесних духів. Та якщо існують духи, то має існувати й Вищий Дух (Бог), Якому підпорядковується невидиме царство.

Дехто стверджує також, що немає таких понять, як добро і зло, а ці переконання є результатом психологічної конструкції людини, заснованої на її вихованні та культурі. Якщо це так, то чому в кожному племені, культурі та нації визнається, що певні речі є правильними (наприклад, робити добро людям) та неправильними (наприклад, красти та вбивати).

Це незвичайне почуття добра і зла, знання, що правильно, а що – ні,

вказує на Бога-Творця, Який вклав у нас певні моральні закони.

Ще один із незаперечних доказів існування Бога – Біблія. Канонічна Біблія складається з 66 книг авторства приблизно 40 різних людей, які писали ці книги протягом 1600 років. Вони мали різне етнічне й географічне походження, здобули різну освіту і жили в різних економічних умовах, та, попри цю різноманітність, Писання демонструє неймовірну єдність – від Буття до Об'явлення. Складність і глибока істина, що пронизують всі книги Біблії, не могли би виходити тільки з людського розуму. Точність пророцтв про минулі історичні події та пророцтво про пришествя Месії свідчать про те, що Писання богонатхнене.

Не дивно, що Біблія завжди була найпопулярнішою книгою, яка кардинально змінила світ у всіх сферах життя. Зрештою, найбільшим доказом Біблії є неможливість протилежного. Світ не мав би жодного раціонального сенсу без розуміння біблійних концепцій, що стосуються походження життя, гріхопадіння людини, спокути та майбутнього завершення.

Богові ніколи не потрібно було доводити Своє існування, оскільки для об'єктивних, раціональних людей воно так само очевидне, як і повітря, яким вони дихають.

Джозеф Маммера.
Jeshua.org.

КРАЇНА НЕЗЛАМНИХ

Вчинки українців, які вражають світ і дивують нас самих

Професор університету, який добровільно подався до війська у перший день російського вторгнення. Тепер читає лекції студентам онлайн просто з окопу: у бронезилеті й касці, із повним боекомплексом і зшитом із нотатками.

* Бабуся з села на Київщині, яка допомагала ЗСУ наводити вогонь на ворога, – ходила пішки на позиції росіян, рахувала техніку й передавала дані українським військовим. Дізнавшись про це, окупанти знищили її хату і вбили її саму. Перед тим жінка допомогла знешкодити близько сотні одиниць ворожої техніки.

* Військовий, який підірвав разом із собою автомобільний міст, щоб зупинити колону російських танків. Він заклав вибухівку, але сам відійти не встигав і ухвалив рішення, яке позбавило його життя, але уповільнило просування ворога.

* П'ятнадцятирічна дівчина, що самостійно взялась кермувати й проїхала тридцять кілометрів, аби вивезти з Попасної кількох поранених із складнішими пораненнями. Під час обстрілу їй самій двічі прострелили ногу.

* Власник ферми в селі на Київщині, яке понад місяць було окуповане. Аби врятувати людей від голоду, забив усе поголів'я і безкоштовно роздав м'ясо мешканцям навколишніх сіл.

* Пара фотографів, які до останнього залишалися в оточеному і майже знищеному бомбами Маріуполі, аби фіксувати злочини російської армії проти цивільного населення. Їхні знімки показали болісну правду про Маріуполь і шокували світ.

* Двоє військових, які спеціально зайшли на одну з вулиць Ірпеня, де все ще тривали бої, щоб вивезти лежачого дідуся.

* Рибалка, який вивіз з окупації 160 працівників Чорнобильської АЕС, – самотужки за кілька днів він зробив 25 ходок самотримим дерев'яним човном.

* Жінка, яка у бомбосховищі «Азовсталі» готувала дітям на пательні на відкритому вогнищі «торт» із залишків борошна й цукру, аби відсвяткувати день народження одного з малюків і врятувати їх від страху перед постійними вибухами, що лунали згори.

* Жінка, яка не обіймала двох своїх синів від самого початку війни. Її діти в безпеці за кордоном, а вона служить у територіальній обороні Миколаєва, захищаючи місто, де виросла.

* Сторож знищеного російською ракетою музею, який під обстрілами виносив із палаючої будівлі картини видатної української художниці Марії Примаченко. Пояснював пізніше, що почував би вину, якби все згоріло, а він ніяк не зарадив.

* Власник львівського футбольного пабу, який з початком війни забрав із дому kota і разом з дівчиною переїхав на місце праці, перетворивши паб спершу на пункт обігріву і безкоштовних обідів для переселенців, а згодом – на штаб збору допомоги для військових.

* Дівчина, що врятувала з-під обстрілів в Ірпені понад двадцять тварин: п'яťох котів, хамелеона, павука, черепаха, хом'яка та п'ятнадцятьох собак, деякі з них – з інвалідністю і на візках. Фото, де дівчина тримає на повідку вісім хворих собак одночасно, потрапили в десятки світових медіа.

* Пенсіонерка з Маріуполя, евакуйована в Польщу разом зі своїм півнем. Тижнями вона ховалася від обстрілів у підвалі і часом не мала що їсти сама, проте завжди знаходила, чим погодувати улюбленого птаха.

* Оперний співак із Полтавщини, який вивіз з обстріляних

Харкова й Охтирки понад п'ятдесят цивільних. Під час одного з таких виїздів його авто обстріляла російська диверсійно-розвідувальна група, чоловік отримав кульові поранення та потрапив у реанімацію. Але вижив.

* Жінка з Маріуполя, що прийняла передчасні пологи у породіллі просто в підвалі будинку. Не маючи жодного досвіду, вона консультувалася з лікарем через чат-бот у смартфоні.

* Провідниця, яка, разом із колегами жила у вагоні від самого початку війни, – її зміна в поїзді за маршрутом Київ-Рахів-Київ тривала 43 доби. Цей потяг – один із тих, що загалом евакуювали понад три мільйони людей. Одночасно перевозили по п'ять тисяч пасажирів на 16 вагонів.

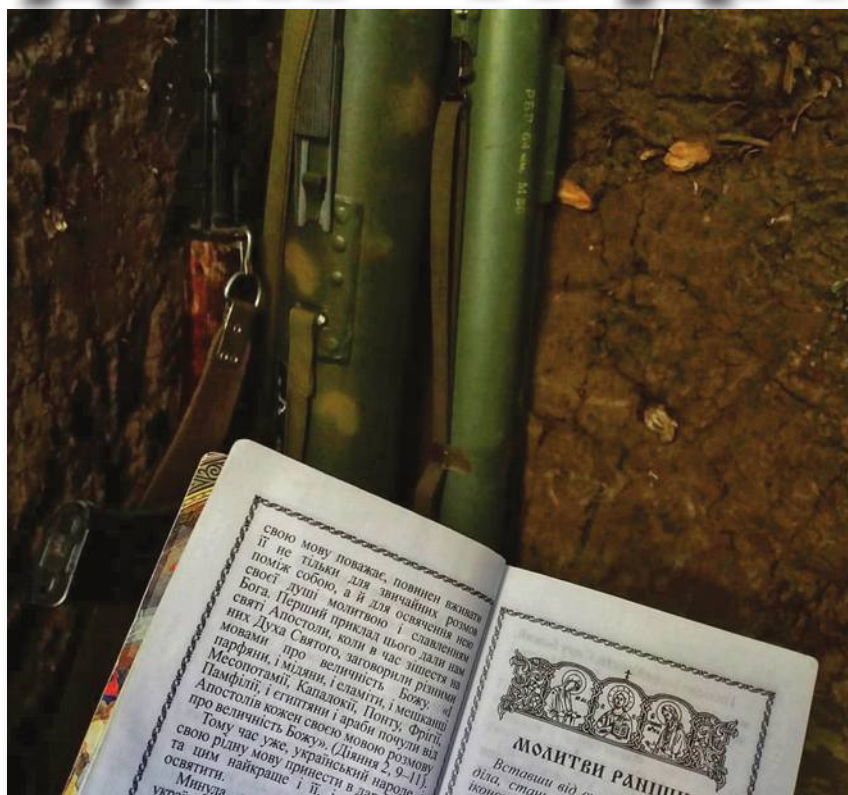
* 16-річний хлопець, який під час авіанальотів на Чернігів допомагав медикам перев'язувати поранених у бомбосховищі школи. Після пережитого упевнився в бажанні вивчитися на лікаря.

* Кондитерка, яка до повномасштабного вторгнення мала черги із замовлень на святкові десерти, а за перші 70 днів великої війни разом із командою випекла майже 35 тисяч хлібін для мешканців Бучі, Гостомеля й Бородянки.

* Прикордонник, що став найцитованішою людиною в Україні. 24 лютого російський військовий корабель підійшов до невеликого українського острова Зміїний, на якому перебували всього 13 прикордонників, і двічі оголосив гарнізон: «Я – російській військовий корабель. Предлагаю сложить оружие». Відважний українець – у перший день війни, коли ніхто ще не мав певності, що Україна перемає, – послав «російській військовий корабель» за відомим напрямком.

Марічка ПАПЛАУСКАЙТЕ.
Олександра ГОРЧИНСЬКА.

ПРОСТІР ДЛЯ ЧУДА

Атеїсти в окопах бувають. Сам бачив. Їх не так багато. Значно більше ніж атеїстів, я бачив чудес.

Чудо надзвичайно нетехнологічне. У військового-християнина не існує методички на зразок: «Прочитай «Отче наш» і 90-й Псалом для захисту від АГС, а від міномету повтори це тричі і додай «Царю Небесний»...

Закони фізики працюють. Але є винятки. У кожного був такий момент, який можна назвати чудом. Коли «Ураган» косить посадку, де твої позиції були ще вчора. Коли знаходять міну там, де ти ходив і їздив. Коли в окоп залітає снаряд і не розривається. І лише тобі вирішувати,

що це було: чудо, фарт чи збіг обставин. Бог створив тебе вільним.

Я багато молюся. Тут багато часу для молитви. Коли відпочиваю, коли іду, коли на посту, коли копаю. Але є моменти, коли я не можу молитися. Коли десь прилітає поруч – мозок не працює. Працюють рефлекси. Швидко вапсти, притиснутися до дна окопу, пірнути в нору. І чекає, коли все це закінчиться.

Більше того, у такі моменти здається, що Бога тут немає. І це недалеко від істини. Адже пекло – це не казани із гарячою смолою, а буття без Бога. А тут, на війні, є багато філіалів пекла на землі.

Та навіть у такі моменти я знаю, що є люди, які моляться за нас. І в холодному світі, де так багато зла, з'являється простір для чуда. Воно завжди можливе, коли ми впускаємо Бога у свою душу і своє життя.

Андрій РИБАЛКО.

4 УРОКИ ЛІДЕРСТВА З ЖИТТЯ КОРОЛЕВИ ЄЛИЗАВЕТИ II

Смерть королеви Єлизавети II викликала хвилю смутку і засвідчення пошани до цієї видатної особистості у всьому світі. Чому королева посіла таке особливе місце в серцях багатьох? Чого можна від неї навчитися?

Ось чотири уроки для лідерів із життя та прикладу її величності.

Мудрі лідери проявляють стриманість

Королева моделювала цей принцип протягом усього свого чудового правління. Під час кампанії, що передувала референдуму про незалежність Шотландії у 2014 році, прем'єр-міністр Девід Кемерон був стурбований очікуваним результатом і звернувся за допомогою до королеви. Незалежність Шотландії викликала глибокі розбіжності. Прем'єр-міністр знав, що для її величності було б недоречно відкрито відстоювати позицію з цього питання, але можливо, припустив він, вона могла б підняти брову хоча би на чверть дюйма?

Імовірно, брова королеви піднялася вище, ніж на чверть дюйма, коли вона почула прохання прем'єр-міністра. Але королева проявила стриманість. Під час довгих запеклих

і суперечливих дебатів про незалежність вона зробила єдиний коментар, сказавши, що сподівається, що шотландський народ «дуже ретельно подумав» про голосування.

Мудрі церковні лідери застосовують подібний підхід. Вони знають, що саме об'єднує людей, за яких відповідають, і тому інколи вирішують проявляти стриманість, щоб не поділити людей своєю твердою позицією щодо питань, які здатні їх роз'єднати.

Вплив і приклад довговічніші, ніж влада

Влада у Великобританії належить прем'єр-міністру та обраному уряду. Кожна нова сесія парламенту відкривається промовою монарха, в

якій уряд викладає заплановану законодавчу програму.

Королева не писала цих промов. Вона просто читала сценарій, які їй вручали, і, мабуть, були часи, коли це було нелегко. Як читати промову, яка оголошує плани, з якими ви особисто не погоджуєтесь, а вони будуть виконуватися від вашого імені?

Важелі влади перебували в руках уряду, а не королеви. Але королева мала більший вплив на людей, яких очолювала, ніж будь-хто з прем'єр-міністрів, що приходили та йшли протягом її довгого правління. Часто ці прем'єр-міністри доживали до того, як їхні наступники скасовували політику, за реалізацію

якої вони наполегливо боролися. Але вплив і приклад королеви залишалися. Життя королеви підтверджує, що вплив і приклад можуть бути тривалішими, ніж влада.

Працьовитість і скромність викликають повагу

У промові, виголошеній на свій 21-й день народження, королева (тоді принцеса Єлизавета) пообіцяла свою відданість обов'язку, сказавши: «Я заявляю перед усіма вами, що все своє життя, довге воно буде чи коротке, я присвячую служінню вам».

Королева присвятила своє життя одній меті. Вона визначила цю мету, будучи зовсім молодою. І ніколи від свого слова не відступала. Вона могла сказати, що все її життя буде присвячене правлінню чи керівництву. Але словом, яке вона обрала, було «служіння». Обираючи саме це слово, вона наслідувала приклад Царя царів, Який прийшов у світ, щоб служити.

Королева виконала свою обіцянку. Вона невтомно працювала до самого кінця. Усе її життя, яке виявилось дуже довгим, було присвячене служінню. За два дні до смерті королева була на службі, приймала нового прем'єр-міністра Британії і запрошувала її сформувати уряд.

Кайдани прихильності з часом поглиблюються

Королева була найдовговічнішим монархом в історії Великобританії, і десятиліття її правління відзначалися невинними змінами. Проте постійна присутність королеви та незмінні цінності, які вона представляла, давали їй народу відчуття стабільності у світі, що дедалі більше змінювався.

Прослужити на одній посаді протягом 70 років – це визначне досягнення за будь-якими мірками. Мало хто матиме можливість наслідувати те, що зробила королева. Але урок її довголіття говорить усім, хто керує: любові та вірності не можна вимагати, однак їх можна завоювати.

Королева завоювала серця свого народу власною любов'ю та відданістю, яку демонструвала протягом багатьох років, і люди повернули їй любов і відданість, які вона їм віддавала.

Громада знає, любить її священнослужитель чи ні. І там, де людей глибоко люблять і їм смиренно служити, з часом утворюються міцні вузи прихильності.

Королева завоювала особливе місце в серцях людей, яким служила, тому що вони бачили її стриманість, працюваність і турботу з любов'ю.

Тим із нас, кому Господь доручив посади керівництва, було б добре наслідувати її приклад.

Колін СМІТ.
thegospelcoalition.org.

КОЛОСАЛЬНИЙ ВПЛИВ ПРО «АНДЕСТЕЙТМЕНТ»

За іронією долі, моральні гранати нових атеїстів, кинуті проти християнської віри в ім'я моралі, насправді історично ґрунтуються на тій самій вірі, яку вони критикують. Історики документально підтвердили, що цінності прав людини, терпимості, соціальної справедливості та расового примирення є спадщиною християнської віри, а не деякими ідеалами світського Просвітництва.

Попри всі її недоліки Церква відіграла важливу роль у досягненні величезних благ цивілізації. Цей вплив часто викликаний відданістю Христу, яка переповнюється любов'ю до ближнього на славу Божу.

Ці задокументовані досягнення включають наступне:

- **Викоріннення рабства.** У міру того, як християнська віра ширилася по варварській Європі після занепаду Риму, практика рабства зникла. У Середні віки, коли Європа була добре християнізована, його практично вже не було. Коли рабство знову появилось, йому різко протистали віддані віруючі серед менонітів та квакерів, а також християнські лідери – такі, як богослов Річард Бакстер, Джон Веслі та Вільям Вільберфорс.

- **Протидія дітовбивству та порятунок немовлят** від викидання на вулицю. Ця практика, поширена серед греків та римлян, була заборонена у IV столітті під впливом християн.

- **Заборона глядіаторських ігор:** у цих жорстоких видовищах зазвичай брали участь раби та злочинці. Вони були оголошені поза законом наприкінці IV століття на Сході і на початку V століття на Заході.

- **Будівництво лікарень і госпісів.** На відміну від греків і римлян, перші християни дбали про хворих та тих, хто помирав. Коли християнська віра стала офіційною в імперії, це служіння значно розширилося. Нікейський собор

(325 р.) доручив єпископам створити госпіси в кожному місті, де існували церковні будівлі.

Перша лікарня була збудована за св. Василія в Кесарії (369 р.). До Середньовіччя лікарні існували по всій Європі. (Згадаймо також про Флоренс Найтінґейл, заснування Червоного Хреста тощо).

- **Підвищення статусу/прав жінок.** Хоча феміністки стверджують, що християнська віра утискує жінок, історія засвідчує геть протилежне. І попри те, що в більшості культур жінки зазнавали утисків, ми бачимо щось інше у ставленні Ісуса до жінок. (Згадаймо про самарянку з четвертого розділу Євангелія від Івана або Марію та Марту з Луки 10:38-42).

Євангеліє від Луки підкреслює визначне місце жінок у житті та служінні Ісуса. Ранні християни зазвичай захищали жінок і дітей від зневаги та жорстокого поводження.

- **Заснування великих університетів Європи та Північної Америки.** Сорбонна, Оксфорд, Гарвард, Єль та Принстон – одні з багатьох відомих університетів, створених на славу Бога. У Європі багато університетів виникли із середньовічних монастирів. В Америці найраніші та найвідоміші університети починалися як установи для навчання пасторів та місіонерів.

- **Написання видатних літературних творів.** Чудова література християн, натхнена їхньою вірою, варіюється від «Граду Божого» Августина та церковної історії Євсевія до комедії Данте та «Втраченого раю» Джона Мільтона

і творів Дж. Р. Толкіна, К. С. Льюїса, Фланнері О'Коннор та Олександра Солженіцина.

- **Заняття/написання праць із філософії, богослов'я та інтелектуальних питань.** Серед провідних авторів – Августин, Ансельм, Тома Аквінський, Блез Паскаль, Серен К'єркегор та Джонатан Едвардс. Сьогодні такі організації, як Товариство християнських філософів і Євангельське філософське суспільство, свідчать, що ця традиція продовжує існувати.

- **Створення чудових шедеврів мистецтва, скульптури та архітектури.** Усім відомі імена Мікеланджело, Рембрандта ван Рейна, Пітера Пауля Рубенса та інших.

- **Створення сучасної науки.** Наука сягає корінням біблійного переконання, що світ був створений силою розумного Бога. Бог його створив та впорядкував так, що людський розум може його вивчати й розуміти. Тут варто згадати про Ісаака Ньютона, Галілео Галілея, Микола Коперника, Йоганна Кеплера, Майкла Фарадея, Вільяма Т. Кельвіна, Роберта Бойля, Антона Лавуаз'є та багатьох-багатьох інших вчених і науковців.

- **Створення чудової музики.** Твори Йоганна Себастьяна Баха, Георга Ф. Генделя, Фелікса Мендельсона та Франца Йозефа Гайдна промовляють самі за себе.

- **Захист прав людини, демократії, політичних свобод, турбота про бідних.** Ці теми сягають корінням біблійних ідеалів, згідно з якими всі люди створені за образом Божим, володіють однаковою гідністю і значенням і рівні перед законом.

Важко переоцінити вплив Ісуса з Назарету на історію та незліченні людські життя, на які вплинули Його особистість і вчення. Історик Ярослав Пелікан зауважив, що шляхом зміни календаря (до н. е. та після н. е.), пов'язаної з народженням нашого Господа, «кожен змушений визнати, що через Ісуса з Назарету історія ніколи не буде такою як раніше».

Пол КОПАН.

Християнський богослов,
аналітичний філософ.

Якось королева Єлизавета II у супроводі охоронця прогулювалася в парку поруч із замком Балморал. Одягнена у звичайний плащ, хустинку, на вигляд – звичайна жіночка. Поруч проходили туристи, начебто американські, і запитали в королеви, як пройти до самого замку, бо заблукали в парку. Єлизавета, зрозумівши, що їй не впізнали або й не знають зовсім, спокійно вказала візитерам правильний шлях. Вдячні туристи захоплено спитали: «Ви як місцева мешканка напевно зустрічали тут королеву?». На що Єлизавета, усміхнувшись, відповіла: «Я – ні, а от цей чоловік (вказавши на свого охоронця) – багато разів».

Цю історію переповідають уже як легенду і типовий приклад «андестейтменту» – мистецтва, яким Єлизавета володіла від природи, у будь-яких ситуаціях і з кожною людиною, незалежно від її статусу.

Мистецтву цьому ніде не навчають навмисно, а закладають буквально з пелюшок – ніколи не хизуватися своїми привілеями, статками, можливостями, а навіть навпаки – не демонструвати високий статус, особисті переваги і приватне життя.

Саме слово «андестейтмент» походить від англійського understatement – применшувати. Його ще можна перекласти як «стримане висловлювання». Чим вище людина за статусом, тим вона скромніша. Чим більші її здобутки, тим більше вона схильна про це не розповідати.

Нобелівський лауреат при знайомстві просто скаже, що займається хімією, власниці салону краси не хизуватиметься на весь інстаграм дорожньою сумкою, а «громадська активістка» не перераховуватиме довгий список своїх регалій і здобутків при знайомстві – на відміну від деяких наших знайомих.

Треба якось розповісти їм про королеву і про «андестейтмент»...

З мережі.

Скільки людей, стільки й думок, говорить народне прислів'я. Кожен по-своєму сприймає світ, речі, факти, події... В усіх різних смаки, а про них, як кажуть, не сперечаються.

Бог дав нам свободу вибору та свободу мислення, а тому Церква не є інституцією, в якій всі повинні дивитися і бачити за шаблоном. Проте різноманітність думок і поглядів не повинна виходити за межі певних рамок. Пам'ятаєте, як Господь сказав Адамові: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Буття 2:16-17).

Так Бог дав знати, що свобода людини буде корисною лише в окреслених межах. Проте минуло зовсім небагато часу, і ці кордони були порушені. І сталося: «...бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думки серця її – тільки зло повсякденно» (Буття 6:5). Після гріхопадіння усі стосуються слова: «Господь знає всі людські думки, що марнота вони!» (Псалом 93:11).

Кожному з нас дуже приємно, коли хтось думає так, як ми, підтверджуючи нашу правоту. Безліч заходів, клубів за інтересами, товариств, громадських організацій об'єднують людей зі схожим способом мислення, тих, які мають однакові погляди.

Сьогодні, можливо, як ніколи раніше, у християнстві можна спостерігати неоднозначне ставлення і різні точки зору щодо одягу, музики, прикрас, зачісок тощо. Часто люди ламають списи над питаннями, які стосуються лише смаків і не мають жодного відношення до гріха. Іноді християни настільки консервативні та закомплексовані, що свої смаки нав'язують іншим, видаючи за необхідну умову для збереження святості.

Святе Письмо навчає, щоб віруючі люди були однодумними. Але якщо

МАЙТЕ ОДНІ ДУМКИ

Господь дає нам свободу мислення і вибору, то як досягнути цього?

На першому місці – інтереси Бога

Своєму народові Бог колись докорив: «Бо ваші думки – не Мої це думки, а дороги Мої – то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші думки» (Ісаї 55:8-9). Іншими словами, Він зазначив, що ізраїльтяни не є Його однодумцями. Бо вони грішили перед Богом.

Напевно, кожен із нас опинявся в ситуації, коли не знаходив однодумця з тих чи інших питань, а тому почувався покинутим і самотнім. Нам здавалось, що ніхто нас не розуміє.

Апостол Павло в пориві глибоких розчарувань висловлювався про це так: «Надіюся в Господі Ісусі незабаром послати до вас Тимофія, щоб і я зміцнів духом, розізнавши про вас. Бо я однодумця не маю ні одного, щоб ширіше подбав він про вас. Усі бо шукають свого, а не Христового Ісусового. Та ви знаєте досвід його, бо він, немов батьковий син, зо мною служив для Євангелії. Отже, маю надію негайно послати цього, як тільки

довідаюся, що буде зо мною» (Філіп'ян 2:19-23).

Тимофія Павло називає однодумцем, бо він у своїх діях так само завжди керувався волею Божою. Отже, однодумність повинна виходити з того, щоб насамперед думати про Христове, жити за бажаннями Божими, виходити з інтересів інших та не бути егоїстом, про яких Павло писав у цьому ж посланні: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведяться, як вороги хреста Христового. Їхній кінець – то загибель, шлюнок – їхній бог, а слава – в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне!» (Філіп'ян 3:18-19).

Чому так стається? Бо «ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за Духом – про духовне. Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя та мир, думка бо тілесна – ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Римлян 8:5-8).

Апостол Павло закликав філіп'ян до однакового мислення та бачення: «Отже, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та

милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Філіп'ян 2:1-5).

Апостол вказує, що однодумність, поряд з іншими чеснотами, досягається шляхом розуміння та переймання думок Ісуса Христа. Думаючи так, як Ісус, християни стають думати однаково.

Із бажанням бачити віруючих людей однодумними в подібному контексті ми зустрічаємося у посланні апостола Петра: «Нарешті ж, будьте всі однодумні, спочутливі, братолюбні, милосердні, покірливі. Не платіть злом за зло, або лайкою за лайку, навпаки, – благословляйте, знаючи, що на це вас покликано, щоб ви впадкували благословення» (1 Петр. 3:8).

Однодумність є однією із чеснот, найбільш наближених до любові, вона тісно пов'язана з нею, а тому згадується у переліку цінностей людських взаємовідносин як апостолом Павлом, так і апостолом Петром. Вона можлива лише тоді, коли на першому плані в нашому житті виступають інтереси Божі, і ми не керуємося егоїстичними потребами, а враховуємо бажання ближніх.

Однодумні, але не горді

Важливим кроком у досягненні однодумності є також відсутність гордості, зверхності над іншими: «Думайте між собою однаково; не величайтеся, але наслідуйте слухняних; «не вважайте за мудрих себе!» (Римлян 12:16).

Плюралізм думок (множинність поглядів) Бог допускає, але тільки в межах, які не суперечать Його волі. Це зрозуміло з наступних контекстів:

«Оце Заповіт, що його Я склав у тих днях із домом Ізраїлевим, говорить Господь: Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм!» (Євреїв 8:10); «Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить: «Оце заповіт, що його по цих днях встановлюю Я з ними, говорить Господь, Закони Свої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх» (Євреїв 10:15-16).

Апостол Павло в Посланні до римлян зазначає, що навчання Слово Божому не повинно ставати причиною протиріч та конфліктів: «А все, що давніше написано, написано нам на науку, щоб терпінням і потіхом з Писання ми мали надію. А Бог терпеливості й потіхи нехай дасть вам бути однодумними між собою за Христом Ісусом, щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа» (Римлян 15:5-6).

Проте на практиці ми зустрічаємося з абсолютно протилежним – непорозуміннями, розбратом, чварами, породженими неоднаковим сприйняттям Божих істин, різним трактуванням Біблії. Чи не тому це стається, що люди шукають насамперед свого, а не Христового Ісусового?

Адже читаємо: «Вірний Бог, що ви через Нього покликани до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого. Тож благаю вас, браття, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній!» (1 Коринтян 1:9-10).

Отже, єдність з Ісусом Христом – це запорука схожості нашого способу мислення, бачення та думок. І це веде не до поділення, а до миру, якого так сьогодні іноді не вистачає і до якого закликав апостол Павло: «А накінець, браття, радійте, удосконалюйтеся, тіштеся, будьте однодумні, майте мир – і Бог любови та миру буде з вами!» (2 Коринтян 13:11).

Ігор КРОЩУК.

ГОРБАЧОВ: ПОСЛАНЕЦЬ БОГА ЧИ САТАНИ?

У передостанній день тривожного літа 2022 року помер Михайло Горбачов. Людина, яка змінила не лише одну шосту суші, але й без перебільшення цілий світ. Постать суперечлива і разом із тим варта поваги та захоплення.

Одні не простили й не можуть простити йому розвал Радянського Союзу. Інші – дякують за це. Хтось вважав його агентом диявола з диявольською міткою на голові. Хтось – інструментом Бога в процесі розвалу атеїстичної системи.

У зв'язку зі смертю в Україні витягують на білий світ скелети із шафи, висловлювання Михайла Сергійовича щодо Криму. Цитують хоча б оте відоме інтерв'ю «Комсомольской правде» у 2014 році, де він схвалював приєднання Криму до Росії.

Звернув увагу на коментарі. Усі вони відверто негативні, злі та іноді й нецензурні. Попри тисячі інших висловлювань та справ політика акцент робиться здебільшого на його ставленні до Криму та України. Я частково розумію авторів. Бо, перебуваючи в атмосфері страшної війни, такі слова сприймаються зовсім по-іншому.

То хто ж він, знаменитий Горбі, посланець Бога чи сатани? Мудрий реформатор чи російський шовініст, комуніст чи демократ? На чиему боці він був: Бога чи диявола?

Проблема в тому, що нам часто хочеться відповідей у стилі: чорне/біле. Але в житті

так не буває. Особливо у політиці. І намалювати портрет Горбачова лише одними фарбами не вдається. Бо ця постать надто багатогранна, неординарна та неоднозначна. Він дійсно був генієм. Харизматичною фігурою. Йому вдалося зробити те, що, в принципі, неможливо було зробити.

На мою думку, одними з головних його рис були чесність та ширість. Я найбільше поважаю його саме за це.

Він був ідейним комуністом, прихильником великої комуністичної імперії. І, власне, таким залишився й після розпаду Радянського Союзу. Чи планував він його розвал? Навряд чи. Він почав Перебудову, ширю вірячи, що стару, громіздку систему радянщини можна перебудувати, вдихнути в неї нове життя. Але коли вона почала розвалюватися сама по собі, він, як мудрий політик і чесна й безкомпромісна людина, зрозумів: немає сенсу підпирати кілками підгнилу будівлю. Хоча були спроби втрутитися, стримати процес. Згадаймо хоча б вільнюський розстріл і танки в центрі міста, за що йому досі дорікають. Але це була типова реакція типового партійного чиновника. І Горбачов вчасно зрозумів, що створювати чергову Прагу чи Афганістан не варто.

Він зустрічався з лідерами демократичного заходу як рівний. Але в душі залишався комуністом зі щирою вірою в ідеали вчення. Він не лукавив, не пристосовувався, не «мінняв шапку».

Він був атеїстом. І залишався ним до смерті. Він прихильно ставився до віруючих та церковних лідерів, зустрічався з ними, брав участь у формуванні нових державно-церковних стосунків. Він сідав за один стіл з представниками релігійного світу, уважно вислуховував їх, віддавав належну пошану, прислухався до їхньої думки. Але ніколи напоказ не виставляв релігійність чи віру, якої в нього не було. Він казав: «Сам я до церкви не ходжу. І вважаю святенництвом, коли люди стоять зі свічками напоказ. Перед телекамерами».

І за це він мені подобається.

Наші люди, від яких тримали у секреті

подробіці особистого життя партійних босів, були шоковані стосунками Михайла Сергійовича з дружиною. Судячи з усього, це справді було велике кохання та справжній почуття. І возив він Раїсу Максимівну не заради етикету чи напоказ. Він щиро любив її і ставився як до рівної.

І нарешті, попри його комуністичні погляди та атеїзм, він, без перебільшення, таки був інструментом в руках Божих, зруйнувавши таку, здавалось б, міцну імперію. І зробив це майже без кровопролиття і, наскільки це було можливо, цивілізовано.

А Крим... Знаєте, навіть у своєму ставленні до захоплення Криму Горбачов мені подобається. Він не став викручуватися дипломатично-туманними фразами, корчити з себе демократа чи підтримувати чийсь думку. Він чесно сказав те, у що вірив. Така позиція не принесла йому честі, особливо серед українців. Хоча він переконаний, що якщо він був при владі, саме таким шляхом захоплення Криму він би не скористався. Бо був занадто чесний для цього.

У кожної людини є свої плюси та мінуси. Є якісь промахи у вчинках чи словах. Немає чорно-білих картин та біографій. І було б помилкою судити людину лише на основі якихось окремих негативних вчинків. Для мене Михайло Сергійович залишиться справжнім героєм свого часу, чесним політиком та чесною перед собою та суспільством людиною. Людиною, яку, попри його атеїзм, Бог живив, щоб зруйнувати комуністичну диктатуру. Постать, якій належало увійти в історію боротьби добра і зла, світла й темряви.

Правда, ця радянська гідра відродилася і намагається знову підняти голову.

І ось тут на сцену вийшла Україна. Україна, яка три десятиліття тому народилася, як би це не було парадоксально, завдяки Горбачову...

Але це вже інша історія. Історія, яка ще пишеться...

Юрій ВАВРИНЮК.
vavrynyuk.blogspot.com.

ЛЮБОВ ДО ЗНАНЬ - ПІЗНАННЯ ЛЮБОВІ

Християнський погляд на знання дуже простий: знати по-справжньому – означає любити, а зворотною стороною любові до знань є врешті-решт пізнання любові. Святий Павло говорить про це у своєму відомому вислові: «Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним» (1 Коринтян 8:2-3).

Часто ці слова несправедливо використовують для того, щоб нівелювати будь-які знання та освіту загалом, але їхнє справжнє значення полягає в іншому, а саме в тому, що знання неодмінно повинні перебувати на службі любові.

Але чому знання призводять до гордості? Тому, що, здобуваючи знання, людина почувається їхнім паном, вона немовби захоплює їх, володіє ними, панує над ними.

Зовсім не так з любов'ю. Ба радше навпаки. Не ми пануємо над нею, а вона – над нами. Любов'ю неможливо заволодіти, вона сама захоплює і приходить в наше життя, а саме в тому, що знання не одмінно повинні перебувати на службі любові.

Хтось мудро сказав: «Кожна річ, продумана до кінця, веде до Бога». Так і знання, використане правильно, неодмінно веде до любові. Хтось намагається примирити любов і знання, але для чого мирити друзів? Знання не суперечить любові, їй суперечить гордість. Любов не нівелює знання, вона користується ним на збудування. Любов шукає знань для кращого й ефективнішого служіння.

Тож будемо вчитися у смиренні й любити на збудування.

Себаст'ян ТЕГЗА.

Я - ПАСТИР ДОБРИЙ

«Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають» (Івана 10:14).

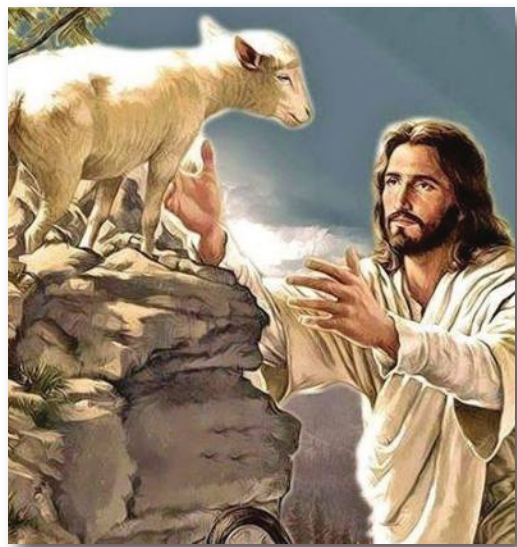
Ці слова Ісуса легко оживають в уяві. Наш внутрішній погляд вимальовує картину. Ми бачимо Ісуса, дбайливого пастуха, в оточенні слухняних овець. Цей образ був особливо популярним серед перших християн. І він надзвичайно характерний і важливий для нашого розуміння Бога й наших із Ним стосунків.

Що ми відчуваємо, коли чуємо ці слова Ісуса? Як їх розуміємо? Які висновки робимо для свого практичного життя? Чи знаходимо себе на цій картині поруч з Ісусом, під Його опікою та захистом? Якщо ми не знаємо Ісуса, якщо не віримо в Нього, якщо відкидаємо Його любов, то почуватимемося в небезпеці. Якщо ж ми упокорили себе Ісусові та слухняно йдемо за Ним, відчуваємо комфорт, упевненість і спокій.

Ісус є Добрим Пастирем порівняно з облудливими пастирями-найманцями, злодіями та розбійниками. Він каже, що немає жодного іншого пастиря, якому ми могли б довіритися. Через віру, довіру і послух Йому ми входимо в Його дім, долучаємося до Його отари.

Не приймаючи Христа і Його умов, ми стаємо безхатками, залишаємося в темряві та холоді, у владі страху та голоду, ризикуючи стати легкою здобиччю для хижаків.

Але наш Пастир не тільки рятує, не лише годує та охороняє, Він дає нам життя в усій повноті. Він ділиться з нами Своїм життям, Він віддає своє Своє і навіть Самого Себе нам, Його вівцям: «Злодій тільки на те крадається, щоб красти і убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали. Я – Пастир Добрий. Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Івана 10:10-11).

Більше довіри – більше радості

Більшість людей провадять своє життя в недовірі та страху. Вони до всього ставляться з побоюванням. І правильно роблять. Адже всі інші «пастирі», крім Ісуса, – ошуканці та розбійники. У цьому світі довірливих людей жорстоко ошукують і грабують. Що більше довіряєш – то більше втрачаєш. Але Ісус вводить нас в інший світ, у якому все ґрунтується на вірі та послушності. Тут – що більше довіри до Пастиря, то більше придбань, більше радості, більше благословень.

Наші стосунки з Пастирем не диктують удари палиці чи міркування користі. У цих взаєминах ми не тільки пізнаємо Його волю, а і Його Самого, тому вчимося жити одним життям із Ним.

Ось як Ісус описує стосунки між Пастирем і вівцями: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (Івана 10:27).

Наш Пастир зробив для нас усе. Усе дав, усе приготував. Натомість від нас вимагається смиренний послух: охоче відгукуватися на голос Пастиря та йти за Ним. Це важлива умова, без якої ми ризикуюмо загубитися.

Що далі від Нього – то більше небезпек

А що означає слухатися голосу Пастиря? Це означає налаштувати свій слух на голос Пастиря, своє серце – на прийняття Його слів, свою волю – на цілковите підпорядкування Його волі.

Ми можемо слухати голос Пастиря лише тоді, коли здатні розрізнити Його голос з-поміж інших голосів, а також коли готові виконувати почуте. Інакше буває, що голос Пастиря ми розрізняємо, але почуте не сприймаємо, затуляємо вуха, відвертаємося або навіть утікаємо, ховаємося. Чому таке трапляється? Тому

що ми не впокорили своє серце і волю на послух Пастирю, ми пасемо себе самі, самі обираємо собі шлях, тішимося ілюзією незалежності – до першої зустрічі з хижаком.

Голос Пастиря нагадує, що ми не там, де маємо бути, ми просто загубилися. Голос Пастиря закликає повернутися під Його захист та опіку. Наше лихо в тому, що іноді ми ледве чуємо голос Пастиря, бо зайшли дуже далеко. Що далі від Нього – то більше небезпек. Що далі йдемо – то важче повернутися цілими та неушкодженими.

Сумна правда полягає в тому, що ми починаємо відгукуватися, точніше, жалібно звати Пастиря лише тоді, коли потрапляємо в біду. Має бути навпаки: що краще ми чуємо голос Пастиря і що слухняніші Йому, то безпечнішим та повноціннішим буде наше життя.

Тому важливо йти за Пастирем. Не просто слухати, а дотримуватися Його наказів, діяти відповідно до Його волі, виконувати почуте. Нам потрібно віддати себе на послух, довірити себе волі Пастиря навіть у звичайнісіньких, повсякденних питаннях.

Трапляється, що ми приймаємо від Ісуса вічне спасіння, тому віддаємо Йому своє серце, але час, фінанси, бажання, інтереси, амбіції, мрії залишаємо собі. Виходить, що ми очікуємо від Пастиря спасіння у важких ситуаціях, і поки все більш-менш добре, ми продовжуємо самі себе пасти. Ми не йдемо за Ним, ми хочемо, щоб Він приходив до нас за викликом, приходив на допомогу, а потім ішов і не заважав нам жити звичним, уподобаним життям блудних овець.

Не слухаючись голосу Пастиря і не слідуючи за Ним, ми не тільки наражаємося на багато небезпек, а й позбавляємося благословень. Якщо наш Пастир веде нас до життя з подостатком, то кожна зупинка в дорозі, кожен непослух, кожне свавілля коштують нам дорого: втрачених днів і років, зруйнованих сімей і розірваних стосунків, поразок і падінь, хвороб і травм, шрамів і зморшок.

Добрий Пастир знає нас краще за нас самих. Тому Він приготував найкращий, безпечний і цікавий шлях. Усе, що ми маємо робити, – слухатися Його та йти за Ним. Відкриваючись нам як Добрий Пастир, Ісус пропонує Свою турботу і захист. Немає надійнішого захисника, ніж Він! І немає більшого щастя, ніж слідувати за Ним!

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

ДЖОНІ ЕРІКСОН - ПАРАЛІЗОВАНА ДІВЧИНА, ЩО СТАЛА ГЕРОЄМ

Джоні Еріксон народилася в 1949 році в благополучній християнській сім'ї. З дитинства була веселою і захоплювалася спортом. Їй подобалося кататися верхи на коні, грати у великий теніс і, звичайно ж, плавати. Джоні любила життя. У 17 років, закінчуючи навчання в школі, вона будувала плани на майбутнє, яке було багатообіцяючим. І от на канікулах, влітку 1967 року, Джоні пішла купатися з друзями в затоку. Не перевірявши глибини, молода дівчина з розгону пірнула у воду...

Цей стрибок став фатальним у її житті. Вона зламала хребет, внаслідок чого залишилася повністю паралізованою нижче плечей... Після цього нещасного випадку Джоні більше не могла використовувати ні свої руки, ні ноги...

Наступні два роки стали справжнім кошмаром. У знаменитій автобіографії «Джоні» дівчина розповідає про сильний гнів, депресію і навіть сумніви щодо Бога. Якщо Бог є, то чому ж Він допустив усе це в її житті? (Як часто ми ставимо подібні запитання...)

Будучи прив'язаною до інвалідного візка, Джоні не бачила сенсу жити далі. Відчуваючи страшну самотність, вона впала в депресію. Незабаром дійшло до того, що молода дівчина у відчай почала благати друзів, щоб вони дали їй спеціальні пігулки, щоб вона могла покінчити зі своїм безглуздим життям...

Але через два роки після цієї сумної події в житті Джоні стався переломний момент. Молода дівчина пережила приголомшливу зустріч з Богом, і, незважаючи на обставини, змогла відчути глибоку любов Небесного Отця. Відтоді, попри біль і страждання, усе в її житті змінилося кардинальним чином.

Опанувавши себе, Джоні почала вчитися писати і навіть малювати! Її картини, намальовані пензликком, який вона тримає в зубах, почали користуватися великим успіхом.

Далі Джоні вирішує використовувати своє становище, щоб допомагати іншим людям, які опинилися в подібній ситуації. За допомогою своєї книги-бестселера Joni, однойменного фільму і щоденних радіопередач Джоні почала захоплювати звертати увагу на проблеми людей з обмеженими можливостями. Разом з цим вона інтенсивно подорожує США і за межами країни, несучи людям

надію і любов Бога.

За ініціативою Лозанського комітету світового евангелізму Джоні заснувала організацію Joni and Friends («Джоні і друзі»).

Головні цілі цієї організації – друкувати буклети і брошури про Бога для інвалідів і доставляти інвалідні візки до країн третього світу.

Відважне життя і служіння молодій дівчині, прикутої до інвалідного візка, почало чинити величезний вплив на людей у США і за їх межами. Джоні почали запрошувати на різні конференції, головні ток-шоу країни і відомі передачі.

За своє життя Джоні Еріксон написала більше 50 книг. Найпопулярніші з них – «Небо – твій справжній дім!», «Бог, Якого я люблю!», «Присутність Бога в хаосі життя».

У 2014 році ім'я Джоні Еріксон Тада знову пролунало в популярній пресі – після того, як вона заспівала пісню, номіновану на премію Оскар для історичного трилера: Alone, yet not Alone.

Джоні каже: на додаток до всього служіння і благословення, яке дав мені Бог, я змогла знайти справжню любов і навіть вийти заміж!

Її чоловік, Кен Тада, сьогодні активно подорожує разом з нею, допомагаючи нести надію і любов Небесного Отця людям, які пережили травми, трагедії чи розчарувалися в Бога.

Історія життя і служіння Джоні вчить про те, що, незважаючи на різні обставини в нашому житті, треба продовжувати вірити і служити Богу!

Роман САВОЧКА.

ДВІ РІЗНИЦІ

Яка різниця між тими, хто повірив Ісусу Христу, примирився з Богом, і тими, хто не примирився з Богом, але іноді просить щось у Нього, і Бог йому відповідає.

Розповідають таку історію: батько із сином йшли містом, і син побачив, що продають морозиво. Кажуть татові: купи мені, будь ласка, морозива. І тато купив. Тут до них підбігає інший хлопчик і просить купити морозива і йому. Тато купив цьому чужому хлопчику

морозиво. Обидва отримали морозиво.

Але в чому різниця між ними?

Тато взяв сина за руку і повів додому. Той другий хлопчик хоч і отримав морозиво, але залишився сам.

Кожному, хто повірив в Ісуса Христа, Бог обіцяє життя вічне. Життя разом із Ним. І ми стаємо Його дітьми. У цьому суть. А не в тому, щоб Він просто відповів на наше прохання: дав роботу чи інше щось. Він може це дати. Але чи будемо ми вдома у свого Небесного Батька?

ЦІНУЙТЕ, ЩО МАЄТЕ

Дуже багато людей не мають того, що маєте ви. І ніхто з нас не знає, що станеться завтра.

Ваші «недобрі» батьки – мрія кожного сироти.
Ваша неслухняна дитина – мрія кожного бездітного.
Ваша важка робота – мрія кожного безробітного.
Ваш маленький будинок – мрія кожного бездомного.
Ваш невеликий капітал – мрія кожного боржника.
Ваше погане здоров'я – мрія кожного невеличкого хворого.
Ваш спокій у серці, спокійний сон, доступна їжа – мрія кожного, хто сьогодні опинився в зоні бойових дій.

Цінуйте те, що в нас є, а не нарікаймо через те, чого в нас немає. Будемо вдячними, бо «така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:18).

БОЖА ПОВНОТА

«Нарешті моє життя набуло повноти», – нерідко можна почути у свідченнях людей про їхню зустріч з Богом після десятиків років поневірянь різними дорогами в пошуках щастя, сенсу життя, досягнення поставлених цілей...

Здається, так можуть говорити люди, які досягли якихось успіхів – збудували кар'єру, заробили кошти, здобули визнання та славу... Проте, виявляється, особливого задоволення та радості від цього не отримуєш. І тільки присутність Бога дає відчуття повноти життя.

Досягнувши поставлених у житті цілей, люди часто переживають кризи, пов'язані з розчаруванням, бо всі ці досягнення не принесли очікуваного задоволення, не виправдали сподівань, виявилися ілюзорними. Тож чи варто взагалі було докладати стільки старань і зусиль?

Переважає ж більшість людей просто зайнята гонитвою за тим, чого так ніколи і не досягне. Часто люди схожі на ловців вітру, їхнє життя нагадує лабіринти, в яких вони блукають, не знаходячи виходу.

Яскравою ілюстрацією є притча про скарб та шукача перлин: «Царство Небесне подібне ще до захованого

в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радості з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле. Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує добрих перел, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її» (Матвія 13:44-46).

На превеликий жаль, багато людей так і залишаються постійними шукачами «добрих перел» і не знаходять «в полі скарбу». Здебільшого, причина цього – неправильно розставлені пріоритети та цінності.

Бог уподібнює людину до посудини. Читаємо: «Ось як глина в руці гончара, так в руці Моїй, доме Ізраїля,

й ви!» (Єремії 18:6); «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здривства й кривди. Фарисею сліпий – очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні!» (Матвія 23:25-26); «А в великому домі знаходиться посуд не тільки золотий та срібний, але й дерев'яний та глиняний, і одні посудини на честь, а другі на нечесть. Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тимофія 2:21)...

Кожна людина, мов та посудина, повинна бути чимось наповнена. Питання: чим? Тому Ісус і казав: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти» (Матвія 23:27).

Так, зовні можна виглядати досить пристойно, але водночас бути повним всякого роду зла. «Мають вигляд благочестя, але сили його відреклись. Відвертайсь від таких!» (2 Тимофія 3:5), – писав про це апостол Павло. І ще згадаймо слова Ісуса:

«Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста...» (Луки 6:45). Можна якийсь час приховувати думки і наміри, мотиви поведінки тощо, проте все таємне стає явним.

Отже чим повинен бути наповнений християнин?

Господь хотів би кожного із нас, як посудин, призначених на честь, наповнити Своім вченням, одвічними істинами та Духом Святим – подібно як Він наповнив новим вином кам'яні посудини на весіллі в Кані Галілейській. І для віруючої людини Він завжди залишатиметься прикладом для наслідування.

«І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Івана 1:14).

«А Ісус, повний Духа Святого, вернувся з-над Йордану» (Луки 4:1).

Син Людський був повний «благодаті та правди». Він перебував у присутності Святого Духа. З Ним завжди був Небесний Отець.

Апостол Іван казує на можливість для нас отримати таку ж повноту Божої присутності саме завдяки Ісусу Христу: «А з Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать» (Івана 1:16).

У двох молитвах, про які згадує апостол Павло в Посланні до ефесян, вказується на дуже важливу істину про те, що Господь знаходить повноту в християнах як Своєї церкви, а вони повинні шукати повноту життя в Ньому як Своєму Господеві, від Якого абсолютно залежать.

«... Не перестаю за вас дякувати, в молитвах своїх за вас згадуючи, щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа дав вам Духа премудрости та об'явлення для пізнання Його... все впокорив Він під ноги Йому, і Його дав найвище за все – за голову Церкви, а вона – Його тіло, повня Того, що все всім наповняє!» (Ефесян 1:16-23).

Щоб віруючі люди мали повноту життя, їм потрібно довіряти Ісусу Христу, постійно шукати присутності Святого Духа, про що й зазначав апостол Павло в іншій молитві: «Для того схилию коліна свої перед Отцем... щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина і довжина, і глибина і висина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Ефесян 3:19).

Ігор КРОЩУК.

ХОЧЕТЕ ІДЕАЛУ? ПОЧНІТЬ ІЗ СЕБЕ!

«Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Матвія 5:48), – казав Христос. Причому казав не Своім учням, а натовпу, який зібрався навколо Нього під час Нагорної проповіді. Тобто ці слова звернені не до обраних людей, так би мовити, «титанів духа», а до пересічного обивателя, до кожного з нас.

Тільки уявіть: Бог закликає всіх нас без жодного винятку стати досконалими, як Сам Бог! Відповідно, кожен з нас – зв'язно, певною мірою – може проявити в собі образ Божий, за яким ми, у принципі, і створені, але своїми гріхами віддаляємося від цього образу. Та каючись у своїх гріхах і стаючи на шлях творення добра, ми з Божою допомогою відновлюємо цей божественний образ,

закладений у кожного нас.

Усе це гарно звучить у теорії, а от на практиці цей заклик часто набуває зовсім іншого вигляду: ми починаємо шукати образ Божий, тобто людський ідеал, не в собі, а в інших людях...

Та це ще півбідди, коли ми лише шукаємо цей ідеал, а от коли починаємо його вимагати... У цьому разі, окрім характерного розчарування в безплідності

пошуків, додаються негаразди та навіть скандали у відносинах із людьми, від яких ми вимагаємо цього ідеалу.

Таке часто можна побачити в сімейних стосунках, коли один з подружжя вимагає від іншого слідування певним ідеалам. А ще таке спостерігається в стосунках батьків і дітей.

Проте чому прагнення бачити ідеал у дорогій для серця людині може призводити до сумних наслідків, навіть до повного розриву відносин? А все через те, що люди забувають про Божий принцип: «Не судіть, щоб і вас не судили; бо яким судом судите, таким судитимуть і вас, і якою мірою міряєте, такою відміряється й вам. І чому ж ти бачиш скалку в оці брата твого, а колоди, що є в оці твоєму, не відчуваєш? Або, як скажеш братові твоєму: дай я витягну скалку з ока твого, коли колода в оці твоїм? Лицемері, вийми спершу колоду з ока твого, і тоді побачиш, як вийняти скалку з ока брата твого» (Матвія 7:1-5).

Хочете ідеалу? Почніть із себе. Тоді ви менш критично будете ставитись до оточення, самі переконавшись, що досягти ідеалу в цьому житті нереально. А ще ви зможете допомогти оточенню стати хоча б трошечки кращим і саме цим уподібнитесь Богові.

Адже ви ще не забули, що ми створені за Його образом та подобою?

ЩО БАЧИТЬ БОГ

«Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Ісаї 55:8-9).

Яків дивився на Йосипа і бачив доброго сина.

Десятеро братів дивилися на Йосипа і бачили недолугого мрійника.

Купці глянули на Йосипа і побачили раба. Потифар глянув на Йосипа і побачив чудового слугу.

Дружина Потіфара подивилася на Йосипа і побачила потенційного коханця.

Тюремні вартові бачили в Йосипі ув'язненого.

Як вони помилялися!

Бог подивився на Йосипа і побачив майбутнього прем'єр-міністра Єгипту!

Тому не бентежтеся тим, що бачать у вас інші люди. Надихніться тим, кого у вас бачить Бог!

І не варто недооцінювати іншу людину поряд з вами, тому що ви не знаєте, що Господь вклав у неї і що для неї передбачив.

Не забувайте, що Давид отримав помазання на царство, будучи підлітком-пастухом. А Естер була просто дівчинкою-сиротою, а стала царицею.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ЧУДО?

Щира віра і любов часом здатні створити чудо там, де здавалося, існує лиш безнадія.

Ось правдива історія однієї дівчинки, яка вірила, що любов здатна творити дива.

Ії братикові загрожувала смерть від пухлини в мозку. Батьки хлопчика зробили все, щоб його врятувати, однак заможними вони не були і, витративши всі свої заощадження, відвернути лиха так і не змогли.

Якось увечері батько із важким серцем сказав заплаканий матері:

– Знаєш, любя, – нам, певно, не вдасться його врятувати. Тут може зарадити тільки чудо!

Донечка, що бавилася в кутку, почула ці розпачливі слова. Відтак побігла до своєї кімнати, не вагаючись розбила скарбничку і пішла

до найближчої аптеки.

Там діждалася своєї черги, підійшла до віконця і, ставши навшпиньки, виклала перед здивованим аптекарем усі свої гроші.

– Чого тобі, маленька? Що бажаєш купити?

– Будь ласка, мій братик дуже хворий, і я прийшла купити чудо.

– Чудо? – стиха перепитав аптекар.

– Так. Чудо... У голівці мого братика щось росте. Тато сказав мамі, що ніщо вже не зарадить і тільки чудо може його врятувати. Я дуже люблю свого братика, тому принесла всі свої грошики – купити чудо.

Аптекар сумно посміхнувся.

– Любе моє дитятко, ми тут чудес не продаємо.

– Якщо не вистачить цих грошей, я знайду ще. Скільки коштує чудо?

Цю розмову чув високий, елегантний, поважний чоловік. Він зацікавився незвичайною розмовою. Аптекар безпорадно розвів

руками. Дівча зі сльозами на очах заходилося згрібати свої монетки. Тоді незнайомий чоловік озвався до неї.

– Чого ти плачеш, маленька? Що трапилося?

– Пан аптекар не хоче продати мені чуда, навіть не каже, скільки воно коштує. А чудо потрібне моєму братикові, він тяжко хворий.

Мама говорить, конче потрібна операція, але тато каже, що операція коштує надто дорого й тільки чудо може його врятувати. То я принесла сюди все, що маю.

– А скільки маєш?

Одного долара й одинадцять центів... Але, може, мені вдалося б зібрати більше.

Чоловік усміхнувся:

– Ти знаєш, я думаю, що більше не треба. Долар і одинадцять центів – цього вистачить на чудо для твого братика! Однією рукою він згорнув монетки, а другою взяв за ручку дівчатко.

– Проведи-но мене до своєї домівки,

дівчинко, я хочу побачити твого братика, познайомитися з твоїми батьками і поміркувати разом із ними, як нам вчинити оте маленьке чудо.

Елегантний пан і маленька дівчинка вийшли з аптеки, тримаючись за руки.

Тим паном виявився професор Карлтон Армстронг, один із найвидатніших нейрохірургів світу. Він прооперував маленького Ендру, і той за кілька тижнів повернувся додому цілком здоровим.

– Та операція, – ледь не пошепки мовила тоді щаслива матуся, – це справжнє чудо. Скільки ж вона коштувала? Дівчинка мовчки усміхалася. Вона-бо знала, скільки коштувало чудо: один долар і одинадцять центів... Плюс віра і любов малої дитини.

«Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Переїди звідси туди, то й переїде вона, і нічого не матимете неможливого» (Матвія 17:20).

ГОСПОДНЯ МОЛИТВА

Учні Ісуса ставили багато поганих запитань під час свого перебування з ним: «Господи, чи хочеш, щоб ми сказали, щоб вогонь зійшов з неба і пожер їх?» (Луки 9:54). Але іноді вони просили правильно: «Навчи нас молитися» (Луки 11:1). Господь, мабуть, саяв від радості, навчаючи улюблених друзів насолоджуватися спілкуванням з Отцем.

Отже, одного дня на схилі гори Ісус навчав молитися. Слова з Луки 11:2-4, мабуть, одними з найвідоміших з усіх коли-небудь сказаних слів: «Отче наш, що є на небесах...»

Слова короткі, і їх легко прочитає й дитина, але нехай вас не вводять в оману стислість чи звичність молитви. Господню молитву справедливо вважають найважливішою для християн, але це дещо більше, ніж просто молитва.

Дж. І. Пакер цитує Тертуліана, який назвав це «коротким викладом Євангелія». Сам Пакер сказав, що Господня молитва є «ключем до всього життя», і додав: «Ніде так зрозуміло, що означає бути християнином, як тут».

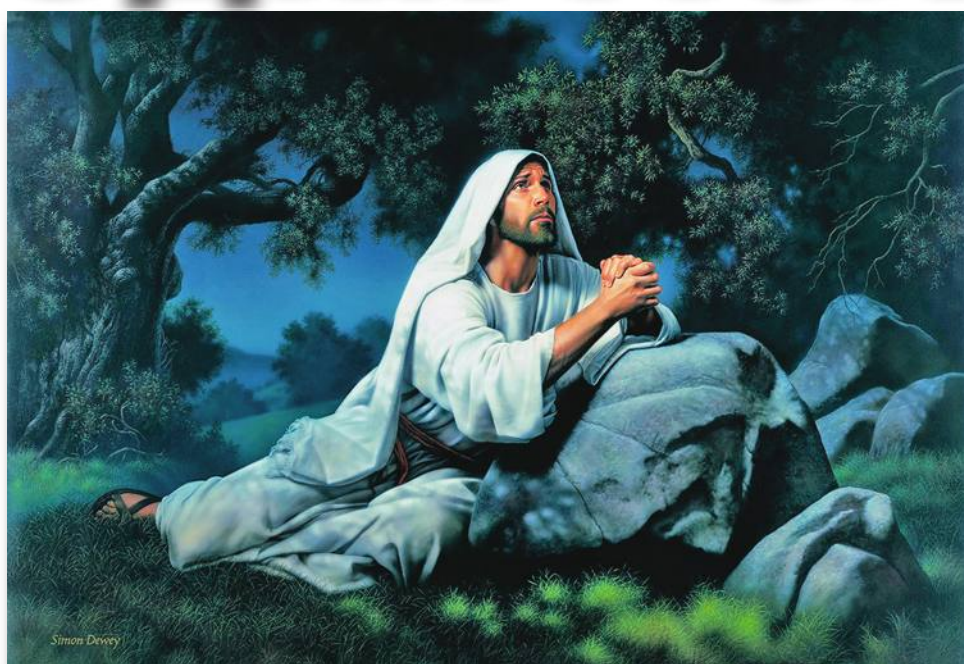
Молитва Господня – це не просто молитва; це бачення життя в Царстві Христа, що гряде. Це визнання несправедливості, голоду та зла цього зруйнованого світу. Це заява про віру, заклик до поклоніння та бойовий клич. Це сміливе благання про божественну славу, соціальне оновлення та прихід небес на землю.

І тому молитва Господня не призначена лише для того, щоб нею молитися; вона призначена для того, щоб нею прожити.

Дитяча залежність

У шостому розділі Євангелія від Матвія Ісус починає не з того, як треба молитися, а як не треба. Він протиставляє два способи підходу до молитви. Один – це здійснення релігійної діяльності, щоб Бог і люди тебе помітили. Другий підхід – це дитяча залежність, визнання своєї цілковитої довіри до Небесного Отця.

Проте Господня молитва має сенс лише в контексті дитячої віри та залежності. Ми визнаємо, що живемо в Божому Царстві, а не в нашому. Ми смиренно просимо щоденного

забезпечення, знаючи, що не можемо забезпечити своє виживання та процвітання без Бога. Ми благаємо прощення, захисту та визволення, так само, як маленька дитина просить допомоги та безпеки, коли лягає спати ввечері.

Немає способу чесно жити Господньою молитвою і не бачити, що ми голодні, нужденні діти біля ніг доброго й люблячого Отця.

Щире поклоніння

Молитва Господня – це Ісусів псалом. Він відповідає структурі та плинності багатьох псалмів – включно з елементами хвали, плачу, благання (молитва за власні потреби) та заступництва (молитва за інших). Вона запрошує нас вийти з егоцентризму до життя, наповненого щирим поклонінням.

Прохання «нехай святиться Ім'я Твоє» означає бажання наблизитися до Бога не лише як до Отця, але і як до Господа та Царя. Ісус запрошує нас жити в стані широкого поклоніння, ходити перед Богом щиро, постійно і з відданим Йому серцем.

Щиротердо поклоніння (Псалом 86:11) є протипотротою від ідолопоклонства (Вихід 34:11-17), жадібності (Матвія 6:19-21), втрати

першої любові (Об'явлення 2:4).

Молитися «нехай святиться Ім'я Твоє» – означає зосередити своє життя на Ісусі та Його вічному Царстві. Це відмова жити заради похвали, яка приходить від інших. Це відмова від потреби бути популярним або робити грандіозні речі, щоб створити своє ім'я. Це значить повністю віддати своє єство Богові та відкрити справжню радість і мир, які приходять у повному підпорядкуванні Йому.

Любов одне до одного

Непомітна і прекрасна властивість молитви «Отче наш» полягає в тому, що в ній не вживаються займенники в однині. Немає «я» чи «мене». Натомість Ісус пропонує молитися із загальними займенниками «нас», «ми» та «наш».

Молитва Господня змінює наше індивідуалістичне ставлення і допомагає визнати та відчувати, наскільки ми взаємопов'язані з Церквою. Переносючи наші молитви з окремих на спільні, Ісус нагадує про другу велику заповідь – любити свого ближнього, як самого себе (Матвія 22:39), і Його так звану нову заповідь любити один одного (Івана 13:34-35).

Молитва Господня наближує до практичних

потреб наших братів і сестер.

Молитися про хліб насущний – означає ототожнюватися з одновірцями, яким бракує ресурсів, миру та надії. Молитися про прощення – означає визнати, що ми часто погано ставимося один до одного і повинні повернутися одне до одного знову і знову, щоб прощати й виривати потворні бур'яни гіркоти.

Щиро молитися Господньою молитвою – означає любити одне одного завжди і всебічно.

Участь у Божій роботі

Зрештою, ми не можемо молитися Господньою молитвою, не ступаючи в наш розбитий світ, як учні Ісуса. Молитва Господня дає нам силу брати участь у роботі Ісуса та виконувати місію Бога у світі. Ми не просто молимося, щоб Боже Ім'я освяталося або щоб Його Царство прийшло тільки в Церкві, але – «на землі, як на небі». Ці слова спонукують нас не лише любити одне одного, але й ділитися любов'ю Христа з тими, хто не належить до Церкви.

Молитися «хліб наш насущний дай нам сьогодні» означає ототожнювати себе з голодними (фізично і духовно) людьми у всьому світі, щоб нагодувати голодних і боротися проти глобальної бідності. Молитися про прощення («прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим») означає, що нам часто доведеться прощати або шукати прощення у наших сусідів і колег. Молитва «визволи нас від лукавого» спонукує працювати над визволенням інших від горстоких і несправедливих планів злого ворога.

Молитися і жити Господньою молитвою – означає виконувати місію, про яку Христос молився за нас на Таємній Вечері: «Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх» (Івана 17:18).

Фредерік Бюхнер сказав: «Ми робимо добре, якщо не молимося Господньою молитвою легковажно. Потрібна мужність, щоб взагалі так молитися. Сказати ці слова – означає запросити тигра з клітки, вивільнити силу, яка робить атомну енергію схожою на теплий вітерець».

Бюхнер нагадує, що Господня молитва – це пісня обіцянки, яка одного дня сповниться. Одного разу на землі буде так, як на небі. Усе буде добре. А поки молимося.

Джеремі ЛІНЕМАН,
thegospelcoalition.org.

ДЕПРЕСІЯ... ДОПОМОЖІТЬ!

Депресія – це пригніченість/розчарування, занепад духа – короточасний стан, викликаний певною причиною, або ж тривалий стан занепадницького настрою. Слово «депресія» походить від лат. *Deprimere* та означає: тиснути чи опускати вниз; копати глибоко, вести в глибину або деградувати.

Інтенсивний стрес чи емоційний життєвий тиск – на роботі, у сім'ї тощо – можуть розбити зсередини,

залишаючи відчуття, наче ти тонеш, подібно до Йони в морських глибинах. Усі надії і мрії втрачені, здається,

на тебе насувається якась п'ятьма, ти немов у тумані, у долині смертної темряви. І так потребуєш полегшення цього тиску, допомоги у відновленні життєвого балансу.

Характерні ознаки цього стану:

- втрата інтересу до життя і життєвих цілей, до всього, що раніше принесило задоволення;
- спотворення уявлення про себе, неспокій і відчуття вини;
- відчуття повної самотності – здається, Бог покинув тебе;
- тривалий смуток, відчай;
- нездатність справитися зі звичайними життєвими проблемами;
- неможливість розслабитися і бути задоволеним;
- безнадія;
- порушення сну;
- неспокій.

Коренів депресії багато. Це можуть бути і медичні проблеми (наприклад, побічний ефект деяких ліків), і спадковість, тиск сатани, непростення, пригнічені емоції (біль, гнів, гіркота, образа), неправильні переконання тощо.

Депресія завжди потребує внутрішнього зцілення, однак кожен випадок вимагає індивідуального підходу. Добра звістка в тому, що Господь обіцяв бути з нами і в цей час страждань (Псалми 6:5, 39:2-4, 111:4, Івана 14:18, 1 Петра 5:7, Ісаї 26:3, 35:4).

Слово Боже несе надію, а відновлена надія піднімає настрій.

- Кроки зцілення від депресії:
- відновлення стосунків із Богом через спасіння;
 - визнання Ісуса Господом;
 - прощення і вирішення внутрішніх

проблем, очищення від вини, сорому і гніву. Страх і тривоги призводять до втрати миру, тому важливо кинути виклик страху і відновити мир через досконалу Божу любов і довіру Богові;

- прийняття себе та інших;
- розуміння цілі і волі Божої для свого життя. Узгодження своїх переконань і цінностей із Божим Словом;
- прийняття втрати;
- звертання до Ісуса за зціленням і визволенням;
- заняття творчістю.

Якщо депресія розвивалася впродовж певного періоду, може знадобитися певний час для отримання повної свободи на багатьох рівнях зцілення.

Анна ВЕРЕНІЧ.

КОНТРАСТ ДОПОМАГАЄ БАЧИТИ КРАСУ

На фоні всіх жахливих новин щодня помічаю, як багато добра і світла навколо. Сьогодні я отримала кілька порад, як не боятися, як молитися і таке інше. Але це зайве. Я не боюся. Я просто проживаю кожен день максимально добре. Читаю новини (офіційні), бо це – мій підручник з історії. Бо це моя історія також.

Мені не треба заспокоювати себе оптимістичними відео, не треба і катастрофічних пророцтв. Я просто приймаю реальність, змінюю те, що від мене залежить, а що не в моїй компетенції – те відпускаю.

Щоденна доза українського гумору – це мої вітаміни. Якщо мій народ вміє так сміятися, то ми не пропадемо. І благаю: плекайте своє почуття гумору, воно вас не раз витягне згодом з якогось дна. Якщо ви перестали радіти, то щось пішло не так. Плакати також важливо. Якщо вам сумно.

Найважливіше усвідомлення: є Бог, і то – не я. І Він є 24/7 онлайн.

Є ЗСУ, і це – перша армія світу.

Є Україна, яка зараз стає найсміливішою державою на планеті.

І є ми, яким інколи страшно, інколи смішно, але щодня ближче до перемоги. Вкладіть у перемогу все, що можете.

с. Антонія Зоряна ШЕЛЕПИЛО.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 9 (284)
ВЕРЕСЕНЬ 2022 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування
Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.